

Той билъ представителенъ човѣкъ и когато го карали на бесилката много бѣлолики кадъни, които гледали възстаника, го okayвали за младостта и хубостта му¹⁾. Преди да го обесятъ, били го накарали да подпише, вѣроятно на сила, едно писмо до Българския комитетъ въ Букурещъ, въ което упрѣквалъ членоветѣ, за гдето му взели паритѣ и го изпратили на смъртъ²⁾. Писмото е публикувано въ в-къ „Дунавъ“ излизащъ въ Русе по това време, писанъ съ продаденото мастило на неговия редакторъ Иванчо Чорапчиевъ. Костаки Димитровъ билъ обесенъ въ Русе³⁾.

Презъ 1867 година Стефанъ Караджа, който е билъ въ центъра на Българския таенъ революционенъ комитетъ, взелъ решение да екипира презъ пролѣтътъ на сжщата година една добре въоръжена бунтовническа чета, която да мине Дунава и се укрепи въ Сливенския балканъ. Четата щѣла да бжде подъ водителството на Цанко войвода отъ Котелъ и дѣдо Желю отъ Ямболъ. Събирането на тази чета щѣло да стане въ Дели-Орманъ. Какво е станало съ тази чета, наречена „Златна надежда“, не е известно, но знае се по-късно, че

¹⁾ Зах. Стояновъ, Четитѣ въ България, стр. 277—283.

²⁾ В. „Дунавъ“, Русчукъ, бр. 180, 1867 г.

³⁾ Г. Г. Димитровъ, Княжество България, часть II, стр. 267; в-къ „Дунавъ“, бр. 181,